

?How does Tefilah Work

1. נתיבות עולם נתיב העבודה פרק ב

ויש שואלין על התפלה, אם ראוי האדם שיתן השם יתברך אליו הדבר שהוא מתפלל למה לא יתן אליו בלא תפלה, ואם אין ראוי אליו אם כן אף אם יתפלל ויבקש וכי בשביל תפלתו יתן אליו. ועוד הקשו כי למה צריך להתפלל בדבור והרי השם יתברך יודע מחשבות בני אדם ודי היה במחשבה...

2. ספר העיקרים מאמר ד פרק יח

מה שהביא האנשים לפקפק בתפלה קרוב למה שהביא אותם לסלק ידיעת השם. וזה שהם אומרים שלא ימלט הדבר מחלוקה אם שנגזר מהשם טוב מה על איש מה או לא נגזר. ואם נגזר אין צריך תפלה, ואם לא נגזר איך תועיל התפלה לשנות רצון השם לגזור עליו טוב אחר שלא נגזר, שלא ישתנה השם מן הרצון אל לא רצון ולא מלא רצון אל רצון...וכן יאמרו שלא תועיל התפלה להשיג טוב מה או להנצל מרע שנגזר עליו.

3. נפש החיים שער ב פרק יא

כי באמת יפלא איך שייך לבקש להתחנן כלל לפניו ית"ש להסיר מעליו צערו ויסוריו. כמו בענין רפואות הגוף. הרופא משקהו סמנים חריפים או אם הרופא מוכרח אף גם לחתוך אבר אחד לגמרי שלא יתפשט ארס החולי יותר. האם יתחנן אליו החולה שלא ישקהו הסמנים או שלא יחתוך האבר. הלא החולה עצמו שוכרו לכך. כן איך ישפוך שיח לפניו ית"ש להסיר מעליו היסורים. הלא המה רטיה וסמא דחיי לכפר עונותיו. כמאמרם ז"ל (שבת נ"ה א') אין יסורין בלא עון. ואם לא אפוא. נפש החטאת במה תתכפר:

4. ספר נפש החיים - שער ב - פרק יד

והענין שעבודת התפלה היא במקום עבודת הקרבן וכמו שענין הקרבן היה להעלות נפש הבהמה למעלה. ולכן עיקר הכפרה היה תלוי בזריקה הדם הוא הנפש. וכן הקטרת האימורים עיקרם היה לכוונת העלאת הנפש. כן עיקר ענין התפלה הוא. להעלות ולמסור ולדבק נפשו למעלה. כי כח הדבור של האדם נקרא נפש כמ"ש ויהי האדם לנפש חיה ות"א לרוח ממללא. וכן נרא' לעין שבכל דבור שהאדם מוציא מפיו. יוצא מפיו רוח והבל הלב. והדבור הוא עיקר נפש האדם שזה יתרון האדם מן הבהמה. א"כ כל תיבה היוצאת מפי האדם היא כח וחלק מנפשו:

לזאת בעת עומדו להתפלל לפני קונו ית"ש יפשיט גופו מעל נפשו. היינו שיסיר כל רעיוני ההבלים הבאים מכחות הגוף שנחקקו ונתדבקו בנפשו. שלא תהיה עבודת תפלתו רק בהנפש ורעותא עלאה דילי'. והוא. שקודם עומדו בתפלה צריך לבטל ולהסיר מעליו במחשבתו כל תענוגי הגוף והנאותו וכל עניניו. עד שיוקבע במחשבתו למאס הגוף כאלו אינו בעל גוף כלל. ורק נפשו לבדה היא המדברת תפלתה. ובדברו כל תיבה שהיא כח וחלק מנפשו. ידביק בה רעותי' מאד ליתן ולשפוך בה נפשו ממש לגמרי. ולהדביקה בשרש העליון של תיבות התפלה העומדים ברומו של עולם... ואז יחשב כאלו הוא מסולק מזה העולם. והוא מבני עליה למעלה. עד שגם אחר התפלה יקשה לו מאד להפנות מחשבתו לענייני זה העולם.

5. Rav Aryeh Kaplan Jerusalem: Eye of the Universe pg. 41

In light of a number of concepts already discussed, it is easy to understand the relationship between prayer and sacrifice. The slaughtering and burning of the animal sacrifice symbolized the subjugation and destruction of the animal in man. When the animal was burned on the

altar, it returned to its elements and ascended on high. When a person brought a sacrifice he was able to meditate on this, nullifying his animal self, and liberating his spirit so that it could commune with G-d. The soul then returned to its own element, which is the spiritual. Therefore, the bringing of the sacrifice was a highly mystical experience. The Hebrew word for sacrifice, *Korban*, comes from the root *Karov*, meaning “close”, since it brought man close to G-d. The concept of prayer is very similar to this. When a person stands before G-d, he becomes a total spiritual being, totally divorced from his animal self. The only difference is that instead of experiencing this through sacrifice, the individual does so through prayer.

6. Rav Yosef Dov Soloveitchik Reflections of the Rav pg. 78-79

In prayer, however, we have a dialogue, which is bilateral and reciprocal. Man climbs the mountain towards G-d while He descends, figuratively, from the mountain top. Two hands embrace, as in a handshake...

Prayer, we said, is a dialogue, not a monologue. A dialogue exist when one person addresses another, even if the other is temporarily silent. In prophecy, G-d speaks and man is silent; in prayer, there is the reverse situation. We have the assurance that he is a *shome'a tefillah* (that He hears our prayers), even if he does not accede to our wishes...

In praying, we do not seek a response to a particular request as much as we desire fellowship with G-d. Prayer is not a means for wheedling some benefit from G-d. Despite our prayer *vekabel berachamim uveratzon et tefillatenu* (“Accept our prayer in mercy and favor”), it is our persistent that this may be fulfilled, but it is not our primary motivation. Our sages felt that the acceptance of our prayers is beyond our understanding and is governed by unknowable considerations. We do not really understand why some prayers are accepted and others rejected...

Dialogue means communication, engagement, and interaction. When we pray, G-d emerges out of His transcendence and forms a companionship with us; the Infinite and finite meet and the vast chasm is bridged¹.

7. ספר החינוך פרשת עקב מצוה תלג

ומלבד השגת חפצי לבנו יש לנו זכות בדבר בהתעורר רוחנו וקבענו כל מחשבתנו כי הוא האדון הטוב והמטיב לנו, וכי עיניו פקוחות על כל דרכינו. ובכל עת ובכל רגע ישמע זעקתנו אליו לא ינום ולא יישן שומר ישראל, והאמינו במלכותו ויכלתו מבלי שום צד פקפוק, וכי אין לפנינו מונע ומעכב בכל אשר יחפוץ.

8. ספר נתיבות עולם א - נתיב העבודה - פרק ג

¹ Interestingly enough, **Rav Dessler** in *Michtav Me'elihu Cheilek 3* pg. 64 says the same idea- that when a person davens, he doesn't just rise towards Hashem but Hashem Himself comes towards him, creating a “meeting” point.

ובפ"ק דתענית (ב' ע"א) תניא לאהבה את ה' אלהיכם ולעבדו זו תפלה או אינו אלא עבודה תלמוד לומר בכל לבבכם איזה עבודה שהיא בלב הוי' אומר זו תפלה, הרי התפלה היא עבודה אל השם יתברך. ומה שנקרא התפלה עבודה כמו שבארנו זה למעלה, כי התפלה שמתפלל האדם אל השם יתברך מורה שהאדם נתלה בו יתברך וצריך אליו ואין לו קיום זולתו,

9. Rav Samson Raphael Hirsch Horeb 618

Hithpallel (התפלל), from which 'tefillah' (תפלה) is derived, originally meant to deliver an opinion about oneself, to judge oneself- or an inner attempt at so doing, such as the *hithpa'el* form of the Hebrew verb frequently denotes. In other words, an attempt to gain a true judgement of oneself. Thus it denotes to step out of active life in order to attempt to gain a true judgement of oneself, that is, about ones ego, about ones relationship to G-d and the world, and of G-d and the world to oneself. It strives to infuse mind and heart with the power of such judgement as will direct both anew to active life-purified, sublimated, strengthened. The procedure of arousing such self-judgement is called 'tefillah'.

10. Rav Samson Raphael Hirsch 19 Letters Letter 14 pg. 190

[Tefillah] involves stepping away from our daily life, with all its activities, in order to regain those truths which we ought to have taken to heart in our lives but which we let slip away because of the deceptions, confusion, conflicts and temptations of living. *Avodah she-ba-levl* is what our Sages call it- the realization of the Divine Will by our inner self, that is, self- elevation and self-purification. *Tefillah*, prayer, represents the endeavor to arrive at an accurate assessment of ourselves in relation to G-d, the world, and man.

...The purpose of words of prayer, *tefillah*, is *lehispa'el*: purification, illumination, uplifting of our inner self toward recognition of the truth- not an emotional, fleeting devotion, a momentary ecstasy, a flood of tears, but a *cleansing of the thoughts and of the heart*. Life robs us of accurate discernment of G-d, the world, mankind and Yisrael, and of our own relationship to them. By transcending life, ascending toward G-d, we can retrieve this discernment in *tefillah*.

11. ספר מורה הנבוכים חלק ג פרק יח

ואחר מה שהקדמותיו מהיות ההשגחה מיוחדת במין האדם לבדו משאר מיני ב"ח...ואחר שהוא כן יתחייב לפי מה שזכרתיו בפרק הקודם, כי אי זה איש מאישי בני אדם שהשיג מן השפע ההוא חלק יותר גדול כפי הכנת החמר שלו וכפי התלמדו, תהיה ההשגחה עליו יותר בהכרח, אם ההשגחה היא נמשכת אחר השכל כמו שזכרתי, ולא תהיה אם כן ההשגחה האלהית בבני אדם כולם בשוה, אבל יהיה יתרון ההשגחה עליהם כיתרון שלמותם האנושי זה על זה, ולפי זה העיון יתחייב בהכרח שתהיה השגחתו הנביאים עצומה מאד ולפי מדרגותם בנבואה, ותהיה השגחתו בחסידים ובטובים כפי חסידותם וישרונם, אחר שהשעור ההוא משפע השכל האלהי הוא אשר שם דבר בפי הנביאים, והוא אשר ישר מעשיהם הטובים והשלים חכמות החסידים במה שידעו. ואמנם הסכלים הממרים, כפי מה שחסרו מן השפע ההוא היה ענינם נבזה וסודרו בסדר שאר אישי מיני בעלי חיים, נמשל כבהמות נדמו...

ונאמר בהשגחה על החשובים החסידים ועזיבת הסכלים, "רגלי חסידיו ישמור ורשעים בחשך ידמו כי לא בכח יגבר איש", יאמר כי שלום קצת אישי המין מן המכות והמקרים ונפול קצתם בהם, אינו לפי כחותם הגופיים והכנותיהם הטבעיות, הוא אמרו כי לא בכח יגבר איש, אבל הוא לפי השלמות והחסרון, ר"ל קרבם אל השם או רחקם ממנו, ומפני זה הקרובים אליו בתכלית השמירה "ורגלי חסידיו וגו'", והרחוקים ממנו מוכנים למה שיקרה שימצאם, ואין שם מה שישמרם ממה שיתחדש כהולך בחשך שאין ספק שיכשל, ונאמר בהשגחה על החסידים גם כן "שומר כל עצמותיו וגו'", "עיני ה' אל צדיקים וגו'", "יקראני ואענהו וגו'", והפסוקים אשר באו בזה הענין רבו מלספור, ר"ל בהשגחה על בני אדם כפי שיעור שלימותם וחסידותם.

ספר מורה הנבוכים חלק ג פרק נא

הערה הלא בארתי לך שזה השכל אשר שפע עלינו מהשם יתעלה, הוא הדבוק אשר בינינו ובינו, והרשות נתונה לך אם תרצה לחזק הדבוק הזה תעשה, ואם תרצה להחלישו מעט מעט עד שתפסקהו תעשה, ולא יתחזק זה הדבוק רק בהשתמשך בו באהבת השם ושתהיה כונתך אליה כמו שבארנו, וחלשתו תהיה בשומך מחשבתך בדבר זולתו. ודע שאתה ולו היית החכם שבבני אדם באמתת החכמה האלהית, כשתפנה מחשבתך למאכל צריך, או לעסק צריך, כבר פסקת הדבוק ההוא אשר בינך ובין הש"י, ואינך עמו אז וכן הוא אינו עמך, כי היחס ההוא אשר בינך ובינו כבר נפסק בפעל בעת ההיא... ודע שמעשה העבודות האלו כלם, כקריאת התורה, והתפלה, ועשות שאר המצות, אין תכלית כונתם רק להתלמד ולהתעסק במצות הש"י ולהפנות מעסקי העולם, וכאלו אתה התעסקת בו יתעלה ובטלת מכל דבר זולתו...

ומכאן אתחיל להישייך אל תכונת ההרגל והלמוד, עד שתגיע לזאת התכלית הגדולה. תחלת מה שתתחיל לעשות שתפנה מחשבתך מכל דבר, כשתקרא ק"ש ותתפלל, ולא יספיק לך מן הכונה בק"ש בפסוק ראשון ובתפלה בברכה ראשונה, וכשתרגיל על זה ויתחזק בידך שנים רבות, תתחיל אחר כך כל אשר תקרא בתורה ותשמענה, שתשים כל לבבך וכל מחשבתך להבין מה שתשמע או שתקרא, וכשיתחזק זה בידך ג"כ זמן אחר, תרגיל עצמך להיות מחשבתך לעולם פנוי בכל מה שתקראהו משאר דברי הנביאים, עד הברכות כולם, תכוין בהן להבין מה שתהגה בו ולבחון ענינו, וכשיזדככו לך אלו העבודות ותהיה מחשבתך בהם בעת שתעשה, נקיה מן המחשבה בדבר מעניני העולם...

והנה נגלה אלי עיון נפלא מאד יסורו בו ספקות ויתגלו בו סודות אלהיות, והוא שאנחנו כבר בארנו בפרקי ההשגחה, כי כפי שיעור שכל כל בעל שכל תהיה ההשגחה בו, והאיש השלם בהשגתו אשר לא יסור שכלו מהשם תמיד, תהיה ההשגחה בו תמיד, והאיש שלם ההשגה אשר תפנה מחשבתו מהשם קצת עתים, תהיה ההשגחה בו בעת חשבו בהשם לבד, ותסור ההשגחה ממנו בעת עסקו, ולא תסור ממנו אז כסורה ממי שלא ישכיל כלל, אבל תמעט ההשגחה ההיא, אחר שאין לאיש ההוא השלם בהשגתו בעת עסקו שכל בפעל, ואמנם הוא אז משיג בכח קרוב, והוא דומה בעת ההיא לסופר המהיר בשעה שאינו כותב, ויהיה מי שלא השכיל השם כלל כל עיקר, כמי שהוא בחשך ולא ראה אור כלל, כמו שבארנו באמרם ורשעים בחשך ידמו, ואשר השיג וכוונתו כלה על מושכלו, כמי שהוא באור השמש הבהיר, ואשר השיג והוא מתעסק, דומה בעת עסקו למי שהוא ביום המעונן, שלא תאיר בו השמש מפני העב המבדיל בינו ובינו, ומפני זה יראה לי כי כל מי שתמצאהו רעה מרעות העולם מן הנביאים או מן החסידים השלמים, לא מצאהו הרע ההוא רק בעת השכחה ההיא, ולפי ארך השכחה ההיא או פחיתות הענין אשר התעסק בו, יהיה עוצם הרעה. ואחר שהענין כן כבר סר הספק הגדול אשר הביא הפילוסופים, לשלול השגחת השם מכל איש ואיש מבני אדם, ולהשוות ביניהם ובין אישי מיני שאר בעלי חיים, והיתה ראיתם על זה מצוא החסידים והטובים רעות גדולות, והתבאר הסוד בזה, ואפילו לפי דעתם, ותהיה השגחת הש"י מתמדת במי שהגיע לו השפע ההוא המזומן לכל מי שישתדל להגיע אליו, ועם הפנות מחשבת האדם והשיגו הש"י בדרכים האמתיות ושמתו במה שהשיג, אי אפשר שיקרה אז לאיש ההוא מן ממיני הרעות, כי הוא עם השם והשם עמו, אבל בהסיב מחשבתו מהשם, אשר הוא אז נבדל מהשם,

Rav Yossi Goldin
OU Israel/Kehilat Nitzanim
December/Kislev 2025

השם נבדל ממנו, והוא אז מזומן לכל רע שאפשר שימצאהו, כי הענין המביא להשגחה ולהמלט מיד המקרה, הוא
השפע ההוא השכלי...